

"koeien"

Als je in de herfst ´s morgens de polder in fietst (met de auto mag ook, maar fietsen is natuurlijk beter voor milieu, hart en bloedvaten) staan de koeien dikwijls tot aan hun oksels in een nevelzee. Het zijn net koeieneilandjes. Met hun poten tasten ze naar het gras, dat ze niet meer kunnen zien. Je hóórt ze mompelen: "Gisteren was het er nog...heb jij gezien, waar het gebleven is, Klazien?" "Nee, Bertha", klinkt het somber terug..."het is helemaal verdwenen...trouwens, mijn poten ook...heb jij de jouwe nog?" "Ik zie ze niet, maar ik voel ze wel...en het lijkt wel of daaronder óók gras zit, maar hoe komen we daarbij? Als we onze kop in die smurrie steken, is díe straks óók weg!" antwoordt Bertha verontrust. "Nou", oppert Klazien, "ik ga wel een poosje staan herkauwen, kan ik meteen nadenken hoe we dit nu weer op moeten lossen..." Dàt lijkt Bertha wel een goed idee en ook de andere koeien kunnen zich hierin wel vinden. Vredig staan ze zo een uurtje te herkauwen, af en toe een argwanende blik op hun pootloze lijven werpend. Maar naarmate de zon wat meer warmte krijgt, lost de nevel langzaam op en zo zien zij hun poten weer zichtbaar worden en jawel...daar is het gras óók weer..."Weet je", zegt Bertha tevreden, "tòch maar goed dat we gewacht hebben met eten, want zonder kop hadden we die poten niet zien terugkomen..."

© november 2007, Alida, BasicPublishing.nl